

то калпаче, потупа го по рамото,
сложи паритѣ въ измръзналата
му шепа и рече:

— Ти имашъ златно сърдце.
Малко хора има на земята като
тебе! На ти тия пари, купи си
каквото щѣшъ, а когато имашъ

нужда отъ нѣщо, ела! Сбогомъ!

Сърдцето на Райча радостно
затупка. Той слѣзе по стълбитѣ,
тръгна по засипаната съ снѣгъ
улица и сякашъ не ходѣше, а
нѣкакви криле го носѣха къмъ
кѣщи. Григоръ Угаревъ

ЛЮТЪ ВОИВОДА

Азъ съмъ страшенъ, лютъ вой-
февруарий мразовитъ. [вода—
Вихри, студъ и скрежъ ви водя
чакъ отъ северъ ледовитъ!

Дето мина по полята,
стеля тежки снѣгове;
кича вредомъ азъ гората
съсъ сребристи цвѣтове!..

Заледявамъ въ мигъ рѣкитѣ,
бури вдигамъ по море,
запустявамъ планинитѣ,
вѣя въ равното поле!..

Всичко живо по земята
бѣга и се крий отъ менъ...
Не се плашатъ салъ децата
и сж по снѣга весдень!

Л. Пищяловъ

СНѢГЪ ВАЛИ...

Отъ небето снѣгъ се стели
и насипва всичко вънъ;
кѣщитѣ сж побѣлѣли,
дървесата клони свели
сж заспали своя сънь.

Тамъ на топло подъ земята
чакатъ житнитѣ зърна;
нека вѣе зименъ вѣтръръ,
нека пада отъ небето
снѣгъ надъ цѣлата страна.

А подъ бѣлата ни стрѣха
зъзне Врабчо и следи:
какъ се хората прибраха,
вѣтроветѣ какъ завѣха
и снѣгътъ вали, вали... ,

Йорданъ Русковъ

